

Pomlad je prišla.

Na strehah je sneg že davno zginil. Zgubile so belo odejico in črné se zakajene, tu pa tam z mahom obraščene, kakor so se popreje. Na vrtu je bilo pač drugače. Solnce je sicer upiralo svoj svetli obrazek vsaki dan tja na ono sneženo površino, ali sneg je bil debel in ni mu dolgo moglo do živega. Na jedenkrat pokazala se je tu pa tam pod drevesi rujava lisa. Te lise so se dan za dnevom pomnoževale, v kratkem jih je bilo več, kakor onih belih. Še dan, dva in sneg je zginil. Le v kakem kotu ali jarku ga je bilo še toliko, da ga niso otroci povsem pozabili. Naposled zginil je tudi ta.

Trava, katera se je pokazala, bila je potlačena, rujava. Težko in mrzlo je bilo breme, katero je nosila nekoliko mesecev. Vzdignila se je počasi, a iz zemlje so vzklile nove zelene travice. Solnčna toplina jih je privabila na beli dan. Tu pa tam se je pokazala tudi mala, rudečkasto bela glavica. Stiskala se je in kaj ne bi, saj ji je bilo še hladno. Vendar solnčni žarki, kakor da so najraje imeli te glavice, poljubovali so jih ves božji dan. Njih toplina je razveselila te glavice, vzdignile so se, odprle in pokazale v vsi svoji krasoti. V sredi so bile zlato-rumene, baš kakor solnčni žarki, a obrobjene so bile z malimi, rudečkasto-belimi peresci. Otroci so veseli k njim hiteli; vedeli so, da so to lepe marjetice, prve pomladanske cvetlice.

Marjetice niso bile dolgo same. Tam ob ograji med grmovjem, pokazalo se je kmalu za tem celo društvo rumenih trobentic. Ej, to je bila vesela tovarišija! Ponosno so se obrnile kvišku in v jednom glasu zapiskale: »Po koncu, po koncu, zaspanci, začenja se novo življenje — pomlad je tu!« Trobentice niso piskale zastonj. Prebudile so vse cvetlice. Zvončki so zvonili, zlatice so se zadovoljno zibale, vijolice so sramežljivo vzdigovale svoje glavice, leska je nemirno tresla sè svojimi vejicami, na katerih so visele rumene resice, in vse je pokazovalo, da je nastala nova doba vesele pomladi.

Kdo bi vedel, od kod je prišel, ali prišel je rumeni metuljček in frfotal s krilci po zraku. Malo čudno

mu je bilo. Krilca mu še niso bila navajena letanju in tovarišije ni imel. Vendar zabrenčalo je nekaj v zraku in metuljček ni bil več sam. Čebelica je letela po zraku. V kratkem se jima je pridružilo še več sorodnih tovarišev. Bilo je tako veselo to letanje po čistem, svežem zraku!

Tudi ptičice so oživele. Škaketale so brezskrbno od vejice do vejice, saj se jim ni bilo več treba stiskati v tople kožuhce, nu, in tudi za želodček se je kaj našlo. Bile so to same stare znanke, katere so po zimi žalostno čivkale okrog hiš, sedaj se je pa že tu in tam oglasila njihova vesela pesmica. Ko so se otroci nekega dne igrali ob cesti, to je bilo veselja in krika, ko so opazili v zraku male črne pikice, katere so postajale vedno večje in večje. Vedeli so, da so lastavice, katere so se vračale iz daljnih južnih dežel. Glasno so čvrčale in so poiskale zopet svoja stara bivališča.

A otroci, otroci! Pravo živo srebro! Še nobeden se ne zmisli na starikavo peč, katera jih je vendar vso zimo tako ljubeznjivo grela. Ves božji dan bi bili na prostem in kaj ne bi, saj se je vrnila lepa pomlad.

Veselite se, otroci, pomladi, veselite! Veseli se je vsako človeško srce, in kaj se je ne bi vi, katerim je srce veselo in jasno, kot najlepši pomladanski dan. Naj bi vam pač vedno takovo ostalo!

Janko Barle.

Prve cvetice.

„Glej, oče, piskalice našel sem davi,
 Ko v šolo čez travnik sem bližnji hitel,
 Res, krasno bilo je videti v travi,
 Takój sem si v šopek jih nekaj uplel.

Vijolice kmalu bom v logu poiskal,
 Že vem, kje jih lani je mnogo bilo,
 Nabral jih bom v šopek, domov bom privriskal,
 Da slišalo bo se čez našo goró.“